

Gaál Zsuzsa

Isten nem szereti a kutyákat (Részlet)

Ajánlom ezt az írást Dr. Medgyessy Péternek, akinek – miniszterelnök-jelöltként – mindig összeszorult a szíve a nyomor és a szegénység láttán, és akinek a mai nap is összeszorul a szíve, pedig már nem miniszterelnök.

2002-ben megjelent egy könyvem, *Kutyaélet* címen, az Élet és Irodalom kiadásában. A kutyás szakemberek, amikor a kéziratot elolvasták, elhúzták a szájukat, mondván: ez nem annyira a kutyákról szól, mint inkább a magam nyomoráról.

A jelen írás – szerintem – a magam nyomoráról szól, de ha egy emberügyi szaktekintély azt állítja, hogy inkább a kutyákról, akkor sincs baj.

Ha van, aki olvasta a *Kutyaéletet*, tisztában van az „előzményekkel”. Újraolvasása csak annak jó, aki mazochista lévén, ismételten borzongani akar, amikor is szó kerül lakás-maffiózókról és más effélékről. Ebből kiderül, hogy az ember, a megélhetése érdekében, könnyedén elveszítheti az otthonát, és annak érdekében, hogy törvényesen mégis megpróbálja visszaszerezni, elveszítheti az ingóságait is. A törvénykezés igénybevétele felemészt annyit, amennyit egy félkarú rabló. Az igazság győzedelmeskedésének pedig pont annyi az esélye, mint annak, hogy három eper álljon egy sorban, aminek következtében aztán dőlni kezd a lé a félkarúból.

Elvesztettük tehát a házunkat, mert kölcsönre volt szüksége a vállalkozásunknak, és elvesztettük összes ingóságunkat, a gépkocsitól a kizsírótárig, amelyek értéke belefolyt a polgári perbe, és végül elvesztettük azt a darab földet, nagyanyai örökségemet, ahol férjemmel egy sátorban éltünk, és ahol reméltük, hogy a tél már saját, szilárd burkolatú kuckóinkban talál, de ez sem nyert.

A tél idegenek szilárd burkolatú kuckójában talált, akik bérleti díj fejében ezt lehetővé tették. A saját földet elhagytuk, mert egy jóindulatú ember megsúgta, hogy a pilisszántói önkormányzat, amelyhez területileg tartoztunk, fölbérelte a csobánkai cigányokat, hogy gyűjtogassanak ott egy kicsit, egyrészt.

Aztán meg egy állampolgár, úgy is, mint lakosság, bejelentést tett a szentendrei rendőrségen, sérelmezve, hogy a területen csavargók tanyáznak, másrészt. A rendőrség (becsületére váljon) pironkodott, mikor bebizonyosodott, hogy akit ő csavargónak vél, az a törvényes tulajdonos, de az a néhány perc, ami alatt ez bizonyítást nyert, na meg a kézben tartott fegyverek látványa, igen mély nyomokat hagyott bennem.

Igen mélyeket. És máig is igen érzékenyeket.

Ha nincsenek a kutyáink, valószínűleg egyszerűbben találtunk volna lakást, mint velük, de hogy munkát találtunk volna-e, az erősen kérdéses. Velük viszont elmehettünk a vasadi állatotthonba dolgozni, és „bent lakni”, amit három hónapig bírtunk.

A három hónap élményeiről beszél a *Kutyaélet*.

Szól ez a történet mindarról, ami az állatvédelem fennen és sokszor hazugul hirdetett tevékenysége mögé rejtve zajlik („természet- és környezetvédelmi gondok enyhítése”), nem is egy helyen, és amibe belefér a kutyakereskedelem és kínzás, és mindaz a gyalázat és gyötrellem, amit csak a kemény pénzekkel takargatni lehet.

A *Kutyaélet* tehát leginkább a pénzről szól.

Mikor átvettem a tiszteletpéldányokat, nem nagyon akaródzott elolvasnom így, nyomdakészen a könyvet. Hogy miért nem, arra eszembe jutott egy igen fura, de valószínű magyarázat, egy régi történet kapcsán.

Gyermekkoromban ismertem egy tüneményes embert, Szegedi Szabó Istvánnak hívták, sokáig ő volt Miska bácsi levelesládája a rádióban. Mielőtt színész lett volna, tengerészként működött az Osztrák-Magyar Monarchia flottájánál. Ott volt a Szent Istvánon, amikor az elsüllyedt. Műtyürröncként, tátott szájjal hallgattam a történetet arról, hogyan küszködött órákon át a tengerrel, mire partot ért.

Aranyos, naiv felesége mondta egyszer: „Nem szeretem hallgatni ezt, Pista! Ahányszor meséled, mindig attól félek, hogy kiderül, a katasztrófát nem éled túl. Attól félek, hogy nem érsz partot.”

Valahogy hasonlóképpen voltam magam is a saját történetemmel. Nem mertem elolvasni, mert attól félttem, kiderül: ezt nem éltük túl.

Ili úgy vesz pártfogásába, hogy észre sem veszem. Gyakorló hajléktalan, bár ez még nem látszik rajta feltűnően.

- Ne nagyképűsködj a negyven forintoddal! Nekem néha háromszáz is összejön az újságból, de a reggeliért nem fizetek. Elveim vannak.
- Elvigyorodok.
- Néha nekem is. De ettől a reggeli eddig még pénzbe került.
- Ha megéred, hogy főállásban hajléktalan légy, találsz majd olyan helyet, ne félj, ahol szükség van egy magadfajta státusz-szimbólumra.

Már a 7-es busz egész közönsége azt figyel, ahogy csuklom. Nem bírtam abbahagyni a röhögést, attól kezdek csuklani.

Ili a hátamat csapkodja.

- Ha megjajedsz, majd abbahagyod.

Így igaz. Fölszáll egy fazon, ellenőrnek nézem, és úgy hagyom abba a csuklást, ahogy illik.

- Ennyire azért nem kell kiakadni. Ha ellenőr, hát ellenőr. Van bejelentett lakásod, ahová kiküldhetik a csekket? Megrázom a fejemet.
- A főbérő nem híve az efféle különbségeknek.
- Mint például a bejelentés.
- Mint például.
- Akkor meg?
- A mamám mindig azt mondta: közlekedési eszközt, ha csak nem a sajátod, ingyenért ne bitorolj.

Ili elmosolyodik.

- Csuda egy mamád lehetett.
- Honnan veszed, hogy már nincs?
- Ki alszik a pályaudvaron, ha él még az édesanyja?

Nagyot nyelek, de nem kezdek el bögni. Gyorsan visszakanyarodok Ili kinyilatkoztatásához, amitől csuklani kezdtem.

- Mesélj inkább arról, hogy lehetek státusz-szimbólum.
- Egyszerűen. A kisebb élelmiszerboltok tulajdonosai hiénák, de azt akarják, ne látszódjék rajtuk a hiénaság. Legalább is ne nagyon. Ezért aztán, amelyik ad magára, az állandó hajléktalannal dolgoztat. Van, aki csak reggel, van, aki egész nap. Bekeccsölöd a tejet, a kenyeret, az üdítő s rekeszeket, és reggelizhetsz. A sorra érkező vevők pedig könnybe lábadnak a tulaj nagy szívóóságától. Érted már? Az ember kifigyeli, melyik kócerájban ügyködik a tulajdonos szolójában, személyzet nélkül, aztán egyik reggel óvatosan besegít, óvatosan, nehogy kullancsnak látszódjon. Aztán meg szabadni kell, ha megkínálják, de azt is csak egy határig. Mert ezek a hiénák nem olyan tukmálós fajták, tudod? Ha nem fogadod el a másodszerit, tovább nem kínálnak.
- A Kosztolányi felé menet Ili újragumizza a haját, és lekapirgál néhány lekapirgálható maszadékat a farmerjéről.
- A tisztességszegénység – magyarázza és elhúzza a száját. A válla meggörnyed, a látvány azt sugallja, törd el, kérlek, hogy egy levegőt kell szívnod velem.

Hirtelen a rávágó házórtót látom, a birkafejjel, zabálj, ne ugass. Én is tudom, mi az éhség, de az éhség más, mint az éhezés. Az éhség még emlékezik az önérzetre. Az éhezés már nem. Az éhezés csak a ráerőszakolt fegyelemre emlékezik. A szabályokra, amelyek előírják, hogy koldulni csak úgy lehet, ha az ember azzal nem zaklatja a környezetét. De ha én éhezem és éheznek a kölykeim is, akkor hogy a fenébe bírom ki, hogy ne küldjem el ezt a metálszínű Peugeot-s cicust a tetves anyjába, aki undorodva húzza el a száját, csak, mert véletlenül a látókörébe kerültem? Ha fegyelmezetten kibírom, talán nem is igaz, hogy éhezem. Vagy nincsenek is kölykeim, és ha nincsenek, akkor nyilván azok sem éheznek. Viszont, ha a cicusnak állampolgári joga, hogy undorodjon, nekem állampolgári jogom, hogy tetvesanyázzak. Egy-egy.

És csak ennyit kellett kibírom, hogy egy adag kávéval a kezemben elhagyhassam azt a rinyát, akinek Ili szolgáltatja a piros pontot, a nagy, túlvilági elszámoláshoz.

A Munkaügyi és Szociális Minisztériumot szeretném megkörményezni, Ili ajánlkozik, hogy elkísér az ügyfélszolgálatukra, örülök neki. Még mindig nagyon korán van, mi a nyavalyát csináljak egyedül, és hová menjek? A szél keményen rángatja a kabátomat, behúzódnak egy villamosmegálló műanyag fedele alá, mint akik várják a villamost, újra meg újra. Megborzongok, Ili megdörgöli a hátamat.

- Ez az, csajok! – röhögi egy félrészeg, láthatóan leszibikusnak néz, hülyén érzem magam tőle.
- Mostanában efféle közegekben mozogok, lehet, hogy ezért vagyok érzékeny az ilyen megnyilvánulásokra.

Elcsöndesülök. Elmegy a kedvem a sztorizástól, pánikolni kezdek. Ez rendes, menetrendszerű pánikom, ami akkor is működik, ha nem a lét szelén lopakodomok, mint most. Azt hiszem, pontosan emlékszem a kialakulására. 1956-ig ateista módon nevelődtem. 56' novemberében, hatévesként kerültem kapcsolatba a vallással, anyai nagyanyámnál, Pilisszántón, ahová anyám a harcok elől lemenekített. (A Margit-híd pesti hídfőjénél laktunk, a Pozsonyi

úton.) Kormos nagymama nem rajongott értem, három unokatestvéremért annál inkább. Én kreol voltam, „akár egy cigánypurdé”, ők „szép fehérek”, szerinte engem kisasszonyként tartott addig a másik nagymamám, amibe beletartozott a napi mosdás, a tiszta bugyi, a főtt étel és a törődés, általában.

A törődést Kormos nagymama letudta azzal, hogy rám szólt, ne igyak kútvizet, mert attól megfájdul a torkom. Az asztalon, kancsóban, mindig volt bor, igyak azt, attól leszek szép piros. Így visszagondolva az ott töltött egy év jó részét laza, félrészeg állapotban éltem, hat évesen, alig 20 km-re Budapesttől. Kormos nagymama határtalan bűnnek tartotta azt, hogy engem pogánynak neveltek. Ő bigott katolikus volt és gonosz a javából. Ezen nincs mit szépíteni. (Anyám kezdő óvónőként, a 40-es évek végén a szülőfaluja óvodájában kezdte a szakmát, és első fizetéséből vett magának egy csipkés, habselyem kombinét. Nagyanyám akkor kiátkozta és kitagadta, anyám a kántortanítóéknál húzta meg magát, amíg Pestre nem költözött.) Kormos nagymama tehát a kezébe vette a nevelésemet, és attól kezdve félttem mindentől. Kormos nagymama Istene kegyetlen volt és keményen büntette a legparányibb vétket is, de az nem izgatta, hogy mocskosan és éhesen lődörgök a Pilisben, a Bodri kutyával és számócát keresek meg papsajtót a Pázsiton, hogy úgy érezzem, ettem valamit.

A második osztályt már újra otthon kezdtem, összezavart fejű kisgyerekként, aki esténként, titokban azért imádkozott kegyetlen Istenéhez, hogy az ne engedje nem hinni benne.

A pánik innen ered. A rettegés úgy alakult ki, hogy elképzeltem, mit tesz majd velem az Isten, ha rájön, hogy már nem hiszek benne.

Ili megbök, ránézek az órára, és kilépünk a villamosmegálló műanyag rekesze alól, hogy a minisztériumok ügyfélszolgálati ne várjanak hiába.

2.

Ili nem jön be velem.

- Tudod, hol a Dobozi? – kérdezi.

- Nem. De majd elmondod.

Elmondja, aztán közli azt is, hogy délben ott vár, fogja majd a sort az ebédosztásnál.

- Nem mehetek. Eleszem valaki elől a kaját, pedig nem is vagyok hajléktalan.

- Mi az, hogy eleszed valaki elől? Ha nem jössz, akkor, akkor meg előled eszik el, erre gondolj.

- Megmaradt még a negyven forintom, mert megreggeliztetél. Vehetek belőle zsómléket.

Elhúzza a száját, legyint és elindul.

- Negyven forintos liba – motyogja, de a libát csak én hallom libának, mert annak akarom hallani. A magánhangzók ugyanazok.

Ilivel többet nem találkoztam, pedig az ő története közel áll a sajátomhoz. Ő se a vágányok közt látta meg a napvilágot, igaz, az ő lakását nem egy nyálas csaló nyúlta le, hanem a saját testvére, az alatt, amíg Ili Németországban dolgozott és onnan küldte haza a pénzt, hogy édesanyja meg tudja venni belőle a lakást, magának, Ili öccsének és Ilinek. Mire Ili hazaért, már tények várták, amin se jogilag, se emberileg nem változtatható. Tény volt, hogy az édesanyja meghalt és tény volt, hogy az öccse eltűnt, miután a lakást átjásztotta egy tésztaképu akárkinek.

Ili először az öccsét kereste. Aztán a régi barátait. Aztán meg munkát, bármilyet, ehelyett ingyen konyhákat talál, meg nyomoroncokat, akiket még ő pesztrált. Ilinek nincs Miklósa, nincs lánya és nincsenek kutyái. Nekem mindez van. Ennyi a különbség.

A minisztériumi ügyfélszolgálatok láthatóan nem a magamfajta ügyfélre várnak, ha egyáltalán várnak valakire. Mert rajtam kívül csak a pohos biztonsági őr ácsorog a szobácskában, jobb híján a nadrágját rángatja följebb és följebb, aztán meg kibámul az ablakon, elmerengve a sürgölődő, virgonc kukáslegényeken, amíg a munkaügy kifaggat, miért is hagytam ott az Állatotthon Alapítványt, ha nem volt más munkám.

Nem bírom a gyilkosságokat. Az értelmetlen, sorozatos haláleseteket. Ha bírnam, a vágóhidra mentem volna, nem egy állítólagos állatmenhelyre.

A hölgy hangot vált és sajnálkozik.

- A jogszabály értelmében nem kaphat munkanélküli segélyt, hiszen nem dolgozott alkalmazottként 210 napot. Három hónap az csak 90 nap, előzőleg meg ugye vállalkozó volt.

A „vállalkozó”-t olyan undorral pottyantja ki a száján, hogy csodálkozom, miért is nem öblöget utána? Eddig úton-útfélen mindenkit azzal nyüstöltek, hogy vállalkozzon. Akkor meg?

- Hallgasson rám, regisztráltassa magát. Jó?

- Már megtörtént. Évekkel ezelőtt. Amikor csődbe mentünk és visszaadtam a vállalkozást.

- Együttműködött azóta velük?

- Nem tudom. Hogy kellett volna?

Megcsóválja a fejét, közelebb hajol.

- Bízunk benne, hogy kifog valami tisztességes ügyintézőt, aki igazolja, hogy együttműködött. Hogy jelentkezett, amikor kellett, és nem utasított vissza munkát.

- Nem utasítottam vissza, mert nem is ajánlottak.

- Az lényegtelen. Önnek szüksége van segílyre, az meg annak a függvénye, hogy az ügyintéző igazolja az együttműködést. Az igazolással Ön elmegy ahhoz az önkormányzathoz, ahová utoljára be volt jelentve, és akkor azok folyósítják majd a rendszeres segílyt...

- Köszönöm.

- Úgy három hét múlva.

Érzem, hogy elsápadok. A tanya bérleti díja már több mint esedékes. Amikor eljöttem, a kutyáknak még volt puffasztott kukoricájuk, de Miklósnak már csak egy kis krumplija maradt, meg egy sütőtök, és Jenő bácsi se tud kölcsönözni, hiszen még egy hét van hátra a nyugdíjig. A munkaügy kicsit tördeli a kezét, aztán közelebb húzódik hozzám.

- Írjon egy kérvényt Haragh Péter miniszter úrnak, a kolléganő majd eligazítja. A miniszter úrnak módjában áll kiutalni egy egyszeri, nagyobb segílyt, de nem tölem tudja.

A kérvény sorsa a későbbiekben úgy alakult, hogy a miniszter úr, vagyis az, aki a nevében az illetékes, leküldte a kérvényt – pár hét múlva – a vasadi önkormányzathoz, mondván, ők az illetékesek. Az fizessen, aki önkormányzat. A jegyző asszony ki is jött környezettanulmányra, és sopánkodott, hogy az önkormányzatnak mennyire nincs pénz. Mikor kiderült, hogy kiadóban az állatthonról írott könyvem, azt mondta:

- Jaj, csak nem derül ki, hol is van ez a menhely? Borzasztó, hogy mik történnek ott! Nem is akarom hallgatni, hiszen nálunk a kutya családtag. És ha bármiben is tudunk segíteni, csak szóljanak! De komolyan!

A jegyző asszony a sopánkodáson kívül mást nem tett, igaz, nem is kértük. Eredetileg se a falutól akartam volna segílyt, mire föl akartam volna? Mi az összefüggés köztünk és a vasadiak közt? Semmi. Azon kívül, hogy – állítólag – ugyanazon a Magyarországon élünk valahányan. Nem kell erőlködnöm, hogy megfogalmazzam, mit értek, Francois Villon pár száz éve már elmondta a nevemben is: „Hazám földjén is száműzött vagyok” – panaszkolta akkor az ő hercegének. Vajh, milyen nyilvánulna az én polgármesterem, ha ezzel állnék elébe? Egek! Micsoda nagyképű szöveg! Mikor nincs is polgármesterem. De ha már a költészetnél tartok, eszembe jutott az a vers is, amit a villamosmegálló műanyagrekeszéről olvastam le, amíg livel kiküszöbölni próbáltuk a szelet. A vers ritmusára figyeltem fel, ismerős volt nagyon:

Kishaver, mondanám, de cseszd meg,

Csak lovagolsz a szavakon,

Amíg ti géesemeseztek,

A géesemé a haszon.

Édes József Attila, halhatatlanná lettél, még akkor is, ha te ezt emígyen írtad le:

Proletár! folytatnám, de unnád;

tudod, hogy nem élsz lazacon

amíg tőkések adnak munkát,

a tőkéséké a haszon.

A tőkések haszna leköt addig, míg a hivatalhoz nem érek, ahol kifognom kéne egy tisztességes ügyintézőt, de semmiyet se fogok ki, mert akkora a tömeg, hogy már nem jutok sorszámhoz. Jutok viszont tiszta mosdóhoz, kicsit jobban érezném magam a véghez vitt arc-, nyak-, és fülmosástól, ha a beinduló fogfájás nem akadályozna meg benne.

Minden előzmény nélkül támad a bal felső akárhányas, amin egy híd egyik pillére nyugszik. (Mint egy otffejtett emlékműve a rendszerváltás előtti időknek.) Még jó, hogy nem indultam a Doboziiba, Ili után. Most valahogy nem ajz fel az evés gondolata. A fogorvos gondolata sem ajz fel, mert sejtlemem sincs, mik jelenleg az árfolyamok, és van-e valami, ami csak úgy, állampolgári joron megillet.

Lüktet az agyam is már, mire a Szentkirályi utcához érek, máshová nem mehetek, sehová sem tartozom. A rendelőben az adminisztrátor kétszer is rákérdez a lakcímemre, mert úgy gondolja, hogy az utcai zajoktól esetleg nem hallom.

Hallom.

- Nincs lakcímem – motyogom.

- Dehogynincs – magyaráz türelmesen, mint egy hivatásos gyógypedagógus. – Lakcíme mindenkinek van. Lakni mindenki lakik valahol.

Bemondom a bértanyát, bízom benne, hogy a hölgy megelégszik a bemondással, nem kér hiteles igazoló okiratot.

A doktornő érzéstelenít, és kikapja a gyulladt fogat. A híd másik pillére stabilan tartja magát a hátsó, teljesen ép fogon. Úgy hallom, a doktornő remélte, hogy a híd majd lejön a jó fogról, de nem jön le, így aztán fogastul kirántja.

- Ma már ne egyen – mondja, és vállon vereget.

- Nem fogok – ígérem, esküre emelt kézzel.

A Mikszáth téren még sütöget a nap, lehuppanok egy padra és várok a csodára. Egy jól szituált úr személyében érkezik. Körülsündörög, aztán megáll, de ugrásra készen és hozzám hajol.

- Mennyi? – kérdezi, vagy inkább csak leheli.

- Semennyi – felelem. – A foghúzás ingyenes.

Kimered a szeme, helyből nagyot ugrik, aztán rohanvást távozik, akárcsak az utolsó napsugár. A föltámadó szélben kihúdom magam, ahogy leesik a disztिंगvált úr kérdése.

- Van tarifám! – gondolom felvillanyozva. – Fogam az nincs, de van tarifám.

Kár, hogy Deák úr, az autóvezető-oktató ezt nem hallotta. Biztos többé nem mondana topisnak. Kurvának mondana, de az mégis más.

Több lépcsővel másabb.

Egy kétnyelvű – kéthazájú költő

Mohos–Adamska Elżbieta

Lengyelországban született, Wrocławban végezte tanulmányait népművelő-könyvtár szakon. Házasságkötés révén került Magyarországra, s a nyolcvanas években költöztek Zalaegerszegre, ahol jelenleg is dolgoznak. Egy kis, város környéki faluban, Csatáron élnek. Férje – a versírást támogató – magyartanár. A költő így vall erről a kettős kötődésről és verseiről:

„Sok éven keresztül gyötört a honvágy: még az ég és a mező színe, a szél illata is más... Most már nem vesztésnek érzem magam, hanem inkább: mint aki plusz értéket kapott. De ahogy csak lehet, megyek haza feltöltődni...

Minden ösztönöz, ami megérint. A vers megörökíti egy pillanat lelki rezdüléseit, gondolatcikázásait. Papírra vetve őrizi a hol tragikus, hol boldog emberi állapotot. A költészet kitár előttünk egy ablakot, be/kitekintve az olvasó olyan világot fedezhet fel, amelyet korábban nem ismert vagy észre sem vett. Nyugalmat áraszt, vagy éppen érzékennyé tesz, nyitottá mások gondjai iránt.”

Versei eddig négy lengyel antológiában szerepeltek, és 2008 őszén kétnyelvű, önálló kötetet jelentetett meg Twarze gwiazd – A csillagok arcai – címmel. A legtöbb költeményét lengyelül fogalmazza meg, aztán némelyiket magyarul újraalkotja. De vannak kivételek is, vagy talán a hatás erősebb, ilyenkor magyarul szólal meg az érzés, a látvány...

A kötetét 2008 novemberében Bécsben mutatta be a IX. Könyvszalon keretében, a Lengyel Alkotók, Újságírók és

Műfordítók Európai Egyesülete (APAJTE) meghívottjaként.

A haza elvesztése

hiszen az édenben éltem
tücskös madaras zöld
csendben

Norwid
világa
sajátom volt

ősz-suhintotta fák
a fatörzs bölcs melegébe
bújt verebek

decemberi pihézó
tánc
szentestén
az Isten ölében

hiszen az édenben éltem
lépésnyire

elmentem

egy angyal sem űzött el

(Budapest)

Velünk lakik az Isten

Velünk lakik az Isten:
az orgona lila illatában,
a fecske bizalmában
az ember felé.

Velünk lakik az Isten:
a fehérre mosott ingben,
az emberi tiszta vágyban
a megbocsátás felé.

Velünk lakik az Isten:
a fák csöndes bölcsességében,
a megfáradt öregek imájában
a szeretet felé.

Csatári ősz

Az éjszaka hideg álma
új színt hozott
a dombok viharába

A fecskék nyitott szívvel
hasítják már a végtelent

Íves katedrálisuk
őrzi az ég

A ház falában
az őszi tájban
él a reptük

Sír a csend
utánuk

(Csatár, 2004. október)

Már csak...

már csak a madarakat etetni
csendesen
- ahogy csak lehet
ablakot tárva
- a kiénekelte néma
fény felé

muskátlit ültetni
évről évre többet
szőjék a csend
vérző függönyét

a kert sarkába menekülni
a magára hagyott fű
illatába
hol a verebek biztonságban
világgá kiáltják
- csend utáni vágyamat

Karácsonyra várva

lassacskán
hogyan az öröm
kristálycseppecskéit
ne törjem össze
hogyan túlzott buzgósággal
gyermek-kiáltássá ne változzak

folyamatosan
– alkony és hajnal múló csendjével –
közeledik a karácsony

már nem veszteség az elmúlás
nem kergetek tegnapot

órák számlálják a sötétséget

világosodik

a szomorú zaklatott világnak
újra megszüli
az Ég
a fehér békességet

Nem többet

Csak annyit képzelek
mint tölgynek erőt
hozzásimulsz
finom szerelmemhez.

Csak annyit képzelek
mint fát koronája
átöleled
törékeny testemet.

Gábrriel József: Akt